

Arrest

nr. 216 336 van 4 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 oktober 2015, verklaart er zich op 13 oktober 2015 vluchteling.

1.2. Op 30 maart 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent Afghaans staatsburger van Pashtou origine, en bent geboren in Baghlan-e-Markazi district, provincie Baghlan. Uw gezin vluchtte in uw prille kindertijd naar Pakistan, waar jullie in een vluchtelingenkamp in Haripur woonden. U bent er gehuwd met S., eveneens Afghaans vluchteling afkomstig uit Baghlan, jullie hebben 6 kinderen samen. U bent tot de 9de graad naar school gegaan in Pakistan. U spreekt Pashtou, Dari, Urdu en wat Engels.

Vanaf 2008 keerde uw vader terug naar Afghanistan om er jullie familiewoning in dorp Fabrica, in Baghlan-emarkazi, herop te bouwen met het oog op de terugkeer van de hele familie naar Afghanistan. Vanaf 2009 keerde ook u regelmatig vanuit Pakistan terug naar Afghanistan, nadat u er samen met uw broer en schoonbroer in Kaboel een houthandel had opgericht. Omwille van uw werk in Afghanistan en uw gezin in Pakistan, pendelde u regelmatig heen en terug tussen beide landen. U kende echter frequent problemen op de grensovergang en diende vaak smeergeld te betalen. Omdat het klimaat voor Afghaanse vluchtelingen steeds ongunstiger werd in Pakistan keerde u samen met uw gezin in 2010 definitief terug naar Afghanistan. Uw gezin installeerde zich op de familie-eigendom in Fabrica, Baghlan, waar jullie naast een familiehuis ook landbouwgrond ter beschikking hadden. U en uw broer verbleven meestal in Kaboel omwille van de zaak die jullie er uitbaatten. Jullie verbleven in het atelier van de firma, en keerden slechts enkele keren per jaar kort naar jullie gezin in Baghlan terug.

Na twee à drie jaar besloot u zich uit de houthandel terug te trekken en als zelfstandig chauffeur te beginnen werken. De zaken gingen immers bergaf. U kreeg bij uw uitstap uit de firma een startkapitaal van 6300 dollar, waarmee u een vrachtwagen aankocht. Met deze vrachtwagen begon u uw eenmans-transportzaak in Kaboel. Nadat de houtzaak werd opgedoekt, keerde uw broer naar Baghlan terug en ging er als landbouwer aan de slag op jullie familiegronden.

De hoofdmoot van uw activiteiten bestond uit regelmatige ritten voor de papier- en kartonfabriek die naast jullie houthandel gelegen was in Bagrami-district, een betrekking die u via kennissen kon krijgen. In het kader van deze ritten leverde u op regelmatige basis bij de Amerikaanse basis in Bagram. Als u tijd overhad reed u ook voor andere bedrijven en particulieren. U kon overnachten in de papierfabriek waarvoor uw werkte, samen met een andere chauffeur. De weinig keren dat de fabriek voor enkele dagen sloot kon u naar Baghlan terugkeren en bezocht u gedurende 2 à 3 dagen uw gezin, om nadien weer in Kaboel aan de slag te gaan.

Toen u in de winter van 1393 (7 maanden voor uw vertrek) nogmaals van Kaboel onderweg was naar uw gezin in Baghlan, werd de auto die u met enkele andere passagiers deelde tegengehouden door de taliban. Zonder vragen te stellen of identiteitsdocumenten te controleren, werd u als enige uit de wagen gehaald en aan de kant van de weg in de boeien gezet omdat men u herkende als iemand die voor de Amerikanen werkte. Terwijl de talibanleden verder gingen met de controle van het verkeer, kon u in een onbewaakt moment ontsnappen. U kon een nabijgelegen dorp bereiken, waar u bij een huis aanklopte. Het bleek een kennis te zijn van iemand in het dorp die u kende en hij liet u er overnachten. De volgende dag contacteerde hij jullie gemeenschappelijke kennis, die u naar huis bracht in Fabrica. U bleef 2 à 3 nachten thuis, en keerde dan opnieuw terug naar Kaboel om er uw werk te hervatten. U bleef er werken en keerde zoals vanouds een keer per maand ongeveer naar huis. Wanneer u zo'n 6 à 7 maanden later 's avonds laat alleen op straat liep in uw dorp in Baghlan, werd er plots geschoten. U vluchtte weg en klopte bij het dichtstbijzijnde huis aan, waar een neef van u woonde. U werd er binnengelaten en u bleef er een paar uur. Daarna keerde u naar huis terug. U bleef nog een week thuis, waarna u contact opnam met een smokkelaar die u het land kon uitbrengen. U verliet Afghanistan en reisde clandestien, over land, naar Europa. Zo'n 40 dagen later, op 07/10/2015, kwam u in België aan. U diende op 13/10/2015 een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van uw aanvraag legt u volgende documenten neer: uw rijbewijs, uw Afghan Citizen Card, het Voluntary Repatriation Form van uzelf, vrouw en kinderen, kopies van drie leveringsbonnen van uw werk als vrachtwagenchauffeur, een foto van uzelf, het visitekaartje van jullie houtbedrijf en de enveloppe waarmee uw documenten uit Afghanistan werden opgestuurd. Na het gehoor bezorgde u nog foto's van de taskera van uw vader en broers, en een foto van het verblijfsvergunning van uw broer in Italië.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer vreest gedood te worden door de taliban, nadat u eerder met hen problemen kreeg omwille van uw werk.

Er kan aan de door u voorgehouden problemen echter geen geloof worden gehecht.

Zo mist uw relaas in ernstige mate plausibiliteit. U verklaart te zijn tegengehouden door de taliban toen u in een gedeelde taxi, samen met enkele andere passagiers, onderweg was van Kaboel naar Baghlan (CG 1 p.15). Nadat de taliban de wagen deed stoppen zou u zonder aanleiding als enige uit de wagen zijn geplukt, zonder ook maar de minste navraag of verificatie van uw identiteit of beroep (CG 1p.15, p.16). De taliban zou hierbij meteen te kennen hebben gegeven dat ze konden zien dat u een man was die voor de Amerikanen werkte (CG 1 p.15, 16). Dergelijke gang van zaken mist plausibiliteit.

De geloofwaardigheid van uw relaas komt nog verder in het gedrang nu blijkt dat u na uw miraculeuze ontsnapping uit de klauwen van de taliban (u liep geboeid weg toen uw bewaker even niet oplette) gewoon naar uw eigen dorp in Baghlan terugkeerde (CG 1 p.12, p.16), om er na uw gebruikelijke familiebezoek van enkele dagen opnieuw naar Kaboel terug te keren en er uw werk hervatte (CG 1 p.12, p.16), zoals gebruikelijk. Uw gedrag is dan ook niet in overeenstemming met de feiten die u aanhaalt. Indien u daadwerkelijk persoonlijk wordt gevisieerd door de taliban en zij over dermate veel informatie beschikten dat zij bij machte zouden zijn om u van de weg te plukken en te arresteren, is het niet aannemelijk dat u na uw ontsnapping gewoon naar uw eigen huis terugkeert, om enkele dagen later opnieuw dezelfde route naar Kaboel te nemen en er gewoon opnieuw aan de slag te gaan (CG 1 p.16). Ook de maanden nadien reisde u nog verschillende keren heen en weer tussen Kaboel en Baghlan, zoals vanouds, zonder dat zich hier ooit enig probleem bij voordeed. Dat u ondanks uw eerdere aanhouding op de route Kaboel – Baghlan, opnieuw het grote risico neemt door nog verschillende keren deze weg af te leggen, ondermijnt uw vrees nog verder. Dat u hierbij in de daaropvolgende 6 à 7 maanden desondanks geen enkel probleem meer kende en u noch thuis in Baghlan, noch op uw werk in Kaboel, in deze periode problemen ondervond (CG 1 p.16, p.18), ondermijnt de geloofwaardigheid van een ernstig probleem met de taliban nog verder.

Zo'n 6 à 7 maanden na uw plotse aanhouding door de taliban zou u toch opnieuw beschoten zijn (CG 1 p.17), maar ook uw gedrag tijdens deze gebeurtenis is weinig aannemelijk en getuigt geenszins van een ernstig, geloofwaardig persoonlijk probleem met de taliban. Immers, toen u begreep dat u beschoten werd vluchtte u simpelweg een nabijgelegen huis binnen, dat aan een familielid toebehoorde (CG 1 p.12, p.17). Er deed zich vervolgens geen enkel probleem voor: u werd niet langer achtervolgd of beschoten, maar bleef daarentegen bij uw familielid nog thee drinken en ook uw broers kwam er even langs op bezoek (CG p.17). Dergelijke kennelijk gemoedelijke sfeer, vlak nadat u het doelwit zou zijn geweest van een afrekening door de taliban, doet in ernstige mate de wenkbrauwen fronsen. Dat u louter stelt dat u binnenshuis veilig was, hoewel u tegelijkertijd veronderstelt dat u het doelwit was van de afgevuurde schoten (CG p.17), mist plausibiliteit. Ook het gegeven dat u diezelfde avond gewoon naar uw eigen huis wat verderop terugkeerde, waar u vervolgens nog 7 dagen verbleef alvorens uw land te ontvluchten (CG 1 p.13, p.17-18), valt niet te rijmen met een persoonlijke vrees voor vervolging. Indien de taliban daadwerkelijk over voldoende informatie en middelen beschikte om u tot twee keer toe terug te vinden, te arresteren en beschieten, is het hoogst opmerkelijk dat zij hun missie gewoon zouden staken zodra u een huis binnengaat en kennelijk niet de moeite nemen om u thuis of op het werk te blijven vervolgen. Dat u hiermee geconfronteerd opwerpt dat de taliban niet vlakbij uw huis in Baghlan durft komen omdat een buurman een excommandant is die gewapende bewakers heeft (CG 1 p.18), is niet afdoende.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten, met name: uw taskara en de foto van de taskara's van uw vader en broers, uw rijbewijs, een foto van uzelf, een foto van het verblijfsvergunning van uw broer in Italië kunnen weliswaar uw identiteit en regio van oorsprong aantonen, gegevens die op zich niet betwist worden. De voorgelegde Afghan Citizen Card en Voluntary Repatriation Form staven naast uw identiteit ook uw langdurig verblijf in Pakistan en jullie vrijwillige terugkeer naar Afghanistan in 2010, dewelke op zich evenmin betwist wordt. De kopies van drie leveringsbonnen van uw werk als vrachtwagenchauffeur in Kaboel, het visitekaartje van jullie houtbedrijf in Kaboel en de enveloppe waarmee uw documenten vanuit Kaboel werden opgestuurd, kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zij tonen de door u verklaarde problemen met de taliban in Afghanistan immers niet aan. Zij getuigen echter wel van uw duurzame banden met de stad Kaboel, dewelke geenszins betwist worden. Het CGVS stelt vast dat, hoewel Kaboel de plaats is van uw gewoonlijk verblijf, u de provincie Baghlan als uw 'thuis' beschouwd en verklaart dat uw gezin er actueel nog woont.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kaboel en hierbij verwijst naar uw werk als chauffeur, waarbij u soms ook op de Amerikaanse basis in Barikab leverde, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u omwille van uw transport naar de Amerikaanse basis problemen kende met de taliban maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u, zelfs van voor uw terugkeer naar Afghanistan in 2010, steeds in **Kaboel** gewerkt heeft en er het overgrote deel van uw tijd verbleef (CG 1 p.4-6). Zo geeft u zelf aan dat u slechts om de één à twee maanden voor 2 à 3 dagen naar uw gezin in Baghlan terugkeerde, om vervolgens terug te keren naar Kaboel waar u uw werk en leven hervatte (CG 1 p.6, CG 2 p. 10). Ook nadat u uit het familiebedrijf stapte dat gevestigd was in Kaboel, startte u opnieuw in Kaboel een zelfstandig transportbedrijf op (CG 1 p.10). Aangezien u het grootste deel van uw leven in Kaboel leidde, tot aan uw vertrek uit Afghanistan, kan verwacht worden dat u naar Kaboel kan terugkeren.

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat uw gezin over toereikende financiële middelen beschikt. Zo werd uw vader door uw schoonbroer aangezocht om zijn houthandel in Kaboel mee te investeren (CG 1 p.5), omdat geweten was dat jullie geld hadden (CG 2 p.4) aangezien twee van uw broers in het buitenland werkten (Londen, Saoudi-Arabië) en uw vader in Haripur gewerkt had (CG 2 p.4). De houthandel die u en uw familie samen uitbaten was verdeeld in aandelen, u en uw vier broers en moeder bezaten samen voor 3.000.000 Afghani (= ongeveer 35 500 EUR, zie administratief dossier) aan aandelen in het bedrijf. Toen u het bedrijf verliet om een zelfstandige zaak als chauffeur te starten, kreeg u daarvoor een uitstapvergoeding bij het familiebedrijf ter waarde van 6.300 dollar (CG 2 p.4-5). Via uw sociaal netwerk kon u ook meteen als zelfstandig chauffeur aan de bak bij een kartonfabriek die naast uw voormalige houthandel gelegen was (CG 2 p.9, p.10).

Over uw precieze inkomsten als chauffeur blijft u eerder vaag, met de uitleg dat u als zelfstandige geen vast inkomen had (CG 2 p.5). U verklaarde echter wel dat u als chauffeur 'goed verdiende', en zelfs beter verdiende dan uw collega's fabrieksarbeiders (CG 2 p. 11). Gevraagd of uw familie makkelijk kon overleven van wat u verdiende antwoorde u bovendien: "ja, zeer goed" (CG 2 p.5). Hoewel u deze verklaring vervolgens relatieveert door er op te wijzen dat zij minder afhankelijk waren van uw inkomen daar zij voornamelijk leefden van de landbouwopbrengst die uw oudste broer genereerde op jullie familiegroonden aldaar (Ibid.), en hun welvaart bijgevolg deels afhankelijk is van het verblijf van uw gezin in Baghlan, moet toch gewezen worden op het feit dat uw oudste broer slechts de laatste twee jaar voor uw vertrek landbouwer was in Baghlan en hij voordien steeds samen met u in de houthandel in Kaboel werkte (CG 2 p.3). Ook toen slaagde uw familie er kennelijk in om rond te komen met de beschikbare geldelijke middelen, zonder dat zij op natura konden terugvallen.

Voorts zij opgemerkt dat uw verklaringen over uw huisvesting in Kaboel weinig overtuigend zijn. Gevraagd waarom u zelf geen onderkomen huurde in Kaboel verklaarde u dat de huurprijzen in Kaboel te hoog zouden zijn en noemt de prijs van 350 à 400 dollar (CG 2 p.6).

Uit informatie beschikbaar blijkt dat huurprijzen in Kaboel-centrum inderdaad kunnen oplopen tot 400 dollar voor een appartement met 3 slaapkamers, maar dat de huurprijzen buiten het centrum van Kaboel (u verbleef in Nasaji, district Bagrami, aan de rand van de stad, CG 1 p.19) veel lager uitvallen, ongeveer 200 dollar voor een appartement met drie slaapkamers (zie informatie toegevoegd). U brengt niet op overtuigende wijze aan dat u financieel niet in staat zou zijn om uw gezin te huisvesten in Kaboel.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw collega- fabrieksarbeiders in Kaboel woonden en kennelijk niet genoodzaakt waren te overnachten in de fabriek, zij beschikten wel over huizen (CG 2 p. 10-11), hoewel u verklaarde dat zij het met minder financiële middelen dienden te rooien dan u (CG 2 p.11). Gevraagd of u zich dan ook niet in Kaboel zou kunnen vestigen, wierp u slechts tegen dat u 'uw grond in Baghlan dan mogelijk zou verliezen aan warlords of andere familieleden' (CG 2 p.11-12). Nochtans blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat uw broers en moeder nog in Baghlan verblijven en jullie gezamenlijke grond bewonen en bewerken (CG 1 p.7, CG 2p.11-12), en gaf u bovendien al te kennen dat andere familieleden van u die nabijgelegen gronden bezitten maar zelf sinds jaar en dag in het buitenland verblijven, hun grond kunnen verpachten en hiermee een extra inkomen vergaren (CG 2 p. 11, CG 1 p.11, 17). Uw bewering dat u aan kapitaal zou verliezen indien u zich permanent zou hervestigen in Kaboel vindt dan ook geen grond. Integendeel, niets belet u een gelijkaardige pachtregeling uit te werken voor uw grond in Baghlan, waardoor u juist extra inkomsten zou kunnen verwerven.

Ten slotte stelt het CGVS vast dat u, gelet op uw profiel, uw voorgeschiedenis en banden met de stad, als jonge Afghaan in staat moet zijn werk te vinden in Kabul. U heeft een scholing tot de negende graad en spreekt naast uw moedertaal Pashtou ook Dari, Urdu en wat Engels (CG 1, p. 9), u beschikt over een rijbewijs en ruime ervaring als zelfstandig zaakvoerder.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van oorsprong - maar in de regio van uw gewoonlijk verblijf - opnieuw in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van "het redgelijkheidsbeginsel", van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 12 december 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection

needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, de COI Focus *"Afghanistan. Security situation in Kabul city"* van 24 april 2018, het rapport *"EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update"* van mei 2018 en het rapport *"EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis"* van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken voor: de beslissing tot toekenning van subsidiaire bescherming aan zijn broer door de Italiaanse autoriteiten en een kleurenkopie van twee leveringsbonnen van de firma Kabul Packages (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn activiteiten als zelfstandig vrachtwagenchauffeur voor de Amerikaanse troepen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het niet aannemelijk is dat hij door de taliban zonder vragen of identiteitscontrole uit een gedeelde taxi zou worden gehaald; (ii) het evenmin aannemelijk is dat hij, na te zijn ontsnapt aan de taliban, naar zijn eigen dorp terugkeerde, vervolgens zijn werkzaamheden in Kabul hervatte en nog verschillende keren op en af reisde tussen Kabul en zijn familie in Baghlan zonder dat hij enig probleem kende; (iii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij zes à zeven maanden na zijn aanhouding door de taliban plots zou worden beschoten op straat, waarna hij louter door het binnengaan van een huis van een familielid aan verdere problemen zou kunnen ontsnappen en zelfs nog gedurende zeven dagen in zijn eigen huis verbleef alvorens Afghanistan te verlaten; en (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde *in concreto* te weerleggen.

Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze dat de door verzoeker voorgehouden gang van zaken, waarbij hij door de taliban als enige meteen uit een gedeelde taxi zou zijn aangehouden zonder het stellen van vragen of het controleren van de identiteit, geheel onaannemelijk is:

"Zo mist uw relaas in ernstige mate plausibiliteit. U verklaart te zijn tegengehouden door de taliban toen u in een gedeelde taxi, samen met enkele andere passagiers, onderweg was van Kaboel naar Baghlan (CG 1 p.15). Nadat de taliban de wagen deed stoppen zou u zonder aanleiding als enige uit de wagen zijn geplukt, zonder ook maar de minste navraag of verificatie van uw identiteit of beroep (CG 1p.15, p. 16). De taliban zou hierbij meteen te kennen hebben gegeven dat ze konden zien dat u een man was die voor de Amerikanen werkte (CG 1 p.15, 16). Dergelijke gang van zaken mist plausibiliteit."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"Volgens verwerende partij mist het relaas van Verzoeker in ernstige mate plausibiliteit.

Het is niet geloofwaardig dat de taliban konden zien dat hij een man was die voor de Amerikanen werkte.

Dit is gewoon de waarheid. De Taliban deed de wagen stoppen in een streek naast zijn dorp (ongeveer een uur). Het is heel goed mogelijk dat de Taliban hem kenden.

In zijn regio zijn er leden van Taliban en ook informanten. De Taliban hebben veel informanten. Verzoeker kent hen niet maar ze kennen hem. Waarom zou hij over deze liegen ? Waarom zou hij verzinnen dat Taliban hem herkende ?

Hij weet niet hoe ze verzoeker kenden maar ze herkenden hem."

Deze uiteenzetting in het verzoekschrift is geenszins van aard om het onaannemelijk karakter van zijn verklaringen weg te nemen. Hij volhardt immers slechts in zijn verklaringen ("Dit is gewoon de waarheid."), hetgeen op zich bezwaarlijk een ander licht kan werpen op de beoordeling ervan in de bestreden beslissing. De hypothese dat de taliban informanten hebben die hem kenden, zonder dat hij zelf deze informanten kende, is niet meer dan een *post factum* bewering. Indien verzoeker meent internationale bescherming te behoeven omwille van onder meer een aanhouding door de taliban, volgens hem wegens kennis van informanten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich hieromtrent terdege tracht te informeren. Dat hij in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dat de hypothese op te werpen dat de taliban informanten heeft die hem kennen zonder dat hij zelf deze informanten kent en dat hij niet weet hoe die informanten hem kenden, valt hiermee niet te rijmen. Ook het enkele feit dat de taliban hem zouden hebben aangehouden op een uur afstand van zijn dorp, volstaat op zich niet om de door verzoeker voorgestelde gang van zaken alsnog aannemelijk te doen voorkomen.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers handelen na zijn ontsnapping aan zijn aanhouding door de taliban evenmin aannemelijk is:

"De geloofwaardigheid van uw relaas komt nog verder in het gedrang nu blijkt dat u na uw miraculeuze ontsnapping uit de klauwen van de taliban (u liep geboeid weg toen uw bewaker even niet oplette) gewoon naar uw eigen dorp in Baghlan terugkeerde (CG 1 p.12, p.16), om er na uw gebruikelijke familiebezoek van enkele dagen opnieuw naar Kaboel terug te keren en er uw werk hervatte (CG 1 p.12, p.16), zoals gebruikelijk. Uw gedrag is dan ook niet in overeenstemming met de feiten die u aanhaalt. Indien u daadwerkelijk persoonlijk wordt geviseerd door de taliban en zij over dermate veel informatie beschikten dat zij bij machte zouden zijn om u van de weg te plukken en te arresteren, is het niet aannemelijk dat u na uw ontsnapping gewoon naar uw eigen huis terugkeert, om enkele dagen later opnieuw dezelfde route naar Kaboel te nemen en er gewoon opnieuw aan de slag te gaan (CG 1 p.16). Ook de maanden nadien reisde u nog verschillende keren heen en weer tussen Kaboel en Baghlan, zoals vanouds, zonder dat zich hier ooit enig probleem bij voordeed. Dat u ondanks uw eerdere aanhouding op de route Kaboel – Baghlan, opnieuw het grote risico neemt door nog verschillende keren deze weg af te leggen, ondermijnt uw vrees nog verder. Dat u hierbij in de daaropvolgende 6 à 7 maanden desondanks geen enkel probleem meer kende en u noch thuis in Baghlan, noch op uw werk in Kaboel, in deze periode problemen ondervond (CG 1 p.16, p.18), ondermijnt de geloofwaardigheid van een ernstig probleem met de taliban nog verder."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

"Bovendien is verwerende partij van mening dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn werk hervatte zoals gebruikelijk.

Verzoeker heeft een groot gezin. Hij kon het zich niet veroorloven om niet te werken. Ondanks het gevaar dat hij liep, nam hij het risico om naar zijn werk te gaan om zijn gezin te voeden. Het gevaar was echt maar hij had monden te eten te geven. Verzoeker. Hij was bang Taliban opnieuw te zien maar hij had geen keuze."

Opnieuw slaagt verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in het onaannemelijk karakter van zijn verklaringen weg te nemen. Het enkele feit dat hij een groot gezin heeft en dus diende te werken om zijn gezinsleden voldoende te eten te kunnen geven, volstaat op zich niet als verschoning voor het grote risico dat hij zou hebben genomen door zijn gebruikelijke activiteiten gewoon verder te zetten. Verzoeker toont geenszins aan dat hij geen andere mogelijkheden zou hebben gehad om te voorzien in de behoeften van zijn gezin dan het hervatten van zijn eerdere activiteiten, temeer nu blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij uit een vermogende familie komt met een familiedomein en landbouwgronden.

Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing eveneens terecht dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker na zes à zeven maanden plots wordt beschoten in zijn dorp en dat hij aan deze beschieting simpelweg kon ontsnappen door het huis van een familielid binnen te gaan en nadien nog zeven dagen in zijn eigen huis te verblijven:

"Zo'n 6 à 7 maanden na uw plotse aanhouding door de taliban zou u toch opnieuw beschoten zijn (CG 1 p.17), maar ook uw gedrag tijdens deze gebeurtenis is weinig aannemelijk en getuigt geenszins van een ernstig, geloofwaardig persoonlijk probleem met de taliban. Immers, toen u begreep dat u beschoten werd vluchtte u simpelweg een nabijgelegen huis binnen, dat aan een familielid toebehoorde (CG 1p.12, p.17).

Er deed zich vervolgens geen enkel probleem voor: u werd niet langer achtervolgd of beschoten, maar bleef daarentegen bij uw familielid nog thee drinken en ook uw broers kwam er even langs op bezoek (CG p.17). Dergelijke kennelijk gemoedelijke sfeer, vlak nadat u het doelwit zou zijn geweest van een afrekening door de taliban, doet in ernstige mate de wenkbrauwen fronsen. Dat u louter stelt dat u binnenshuis veilig was, hoewel u tegelijkertijd veronderstelt dat u het doelwit was van de afgevuurde schoten (CG p.17), mist plausibiliteit. Ook het gegeven dat u diezelfde avond gewoon naar uw eigen huis wat verderop terugkeerde, waar u vervolgens nog 7 dagen verbleef alvorens uw land te ontvluchten (CG 1 p.13, p.17-18), valt niet te rijmen met een persoonlijke vrees voor vervolging. Indien de taliban daadwerkelijk over voldoende informatie en middelen beschikte om u tot twee keer toe terug te vinden, te arresteren en beschieten, is het hoogst opmerkelijk dat zij hun missie gewoon zouden staken zodra u een huis binnengaat en kennelijk niet de moeite nemen om u thuis of op het werk te blijven vervolgen. Dat u hiermee geconfronteerd opwerpt dat de taliban niet vlakbij uw huis in Baghlan durft komen omdat een buurman een excommandant is die gewapende bewakers heeft (CG 1 p.18), is niet afdoende.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande als volgt:

“Volgens verwerende partij komt de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder in het gedrang nu blijkt dat de Taliban hem hebben aangevallen 6 maanden later.

Er is inderdaad een periode van 6 of 7 maanden tussen zijn aanhouding door de Taliban en hun tweede aanval.

Dat klinkt geweldig voor verwerende partij maar het is echt gebeurd. Verzoeker zit niet in Taliban's hoofd. Hij kent hun projecten en timing niet. Misschien hadden ze andere prioriteiten. Het gedrag van de Taliban is niet per se voorspelbaar. De mening van het CGVS is gebaseerd op de te verwachten gedragingen van de Taliban. Dat is niet zo.”

Nogmaals komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het simpelweg volharden in zijn eerdere verklaringen. Er kan van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de taliban wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen. Dat verzoeker pas zes à zeven maanden na zijn aanhouding opnieuw wordt aangevallen, nadat hij *nota bene* aan zijn aanhouding was ontsnapt, hij nadien zijn eerdere activiteiten zonder problemen hervatte terwijl hij in zijn verzoekschrift beweert dat de informanten van de taliban hem kennen, en dat hij op eenvoudige wijze aan deze aanval kan ontsnappen door het huis van een familielid binnen te gaan en vervolgens nog zeven dagen in zijn eigen huis kan verblijven, is dan ook niet met het voorgaande te rijmen.

Waar verzoeker verder nog opmerkt als volgt in zijn verzoekschrift: *“Verder moet worden bevestigd dat zijn broer vluchteling in Italië werd erkend. Hij heeft de vluchtelingenstatus bekomen op grond van dezelfde feiten. Verzoeker heeft de nodige bewijzen voorgelegd. Daarmee heeft het CGVS geen rekening gehouden. Deze informatie is van cruciaal belang. Deze kwestie komt zelfs niet ter sprake in de beslissing van het CGVS.”*, dient vastgesteld dat verzoeker ter terechtzitting een niet-vertaalde versie voorlegt van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan zijn broer door de Italiaanse autoriteiten (rechtsplegingsdossier, stuk 9). *Prima facie* blijkt uit deze documenten dat verzoekers broer in Italië enkel de subsidiaire beschermingsstatus en dus geenszins de vluchtelingenstatus werd toegekend, en dit op grond van diens herkomst uit de provincie Baghlan. Dat verzoekers broer de subsidiaire beschermingsstatus zou hebben gekregen omwille van dezelfde vluchtredenen als *in casu* aangehaald door verzoeker, blijkt dan ook allerm minst uit de voorgelegde stavingsstukken. Dat dit dezelfde redenen zouden zijn als degene waarop verzoeker zich in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming beroept, valt bovendien niet te rijmen met verzoekers verklaringen, waarin hij geen enkele keer melding maakte van de aanwezigheid van zijn broer en/of het feit dat zijn broer eveneens dezelfde problemen zou kennen. Hoe dan ook dient ieder verzoek om internationale bescherming individueel te worden beoordeeld. Zoals hieronder blijkt, heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bovendien wel degelijk rekening gehouden met de voorgelegde foto van de Italiaanse verblijfsvergunning van verzoekers broer.

Voor het overige motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier):

“De door u voorgelegde documenten, met name: uw taskara en de foto van de taskara's van uw vader en broers, uw rijbewijs, een foto van uzelf, een foto van het verblijfsvergunning van uw broer in Italië kunnen weliswaar uw identiteit en regio van oorsprong aantonen, gegevens die op zich niet betwist worden. De voorgelegde Afghan Citizen Card en Voluntary Repatriation Form staven naast uw identiteit ook uw langdurig verblijf in Pakistan en jullie vrijwillige terugkeer naar Afghanistan in 2010, dewelke op zich evenmin betwist wordt.

De kopies van drie leveringsbonnen van uw werk als vrachtwagenchauffeur in Kaboel, het visitekaartje van jullie houtbedrijf in Kaboel en de enveloppe waarmee uw documenten vanuit Kaboel werden opgestuurd, kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Zij tonen de door u verklaarde problemen met de taliban in Afghanistan immers niet aan. Zij getuigen echter wel van uw duurzame banden met de stad Kaboel, dewelke geenszins betwist worden. Het CGVS stelt vast dat, hoewel Kaboel de plaats is van uw gewoonlijk verblijf, u de provincie Baghlan als uw 'thuis' beschouwd en verklaart dat uw gezin er actueel nog woont."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Op welke wijze de ter terechtzitting neergelegde leveringsbonnen van de firma Kabul Packages (rechtsplegingsdossier, stuk 9) op de voorgaande vaststellingen een ander licht zouden kunnen werpen, kan niet worden ingezien en evenmin wordt dit door verzoeker uiteengezet in zijn aanvullende nota. Dit klemt des te meer daar het slechts kopieën betreffen, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn en hierdoor reeds bewijswaarde ontberen. Het gegeven dat deze kopieën een stempel bevatten met een handtekening en de geschreven tekst "copy approved", doet aan het voorgaande geen afbreuk, daar deze stempel, deze handtekening en deze tekst door eender wie en eender wanneer kunnen zijn aangebracht en deze geen officieel karakter hebben en bijgevolg de bewijswaarde van deze documenten niet kunnen herstellen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat (de) artikel(en) (2 en) 3 van het EVRM wordt(en) geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation*” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7), het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Hij verwijst in zijn verzoekschrift slechts naar een "verslag 2017-2018 van Amnesty International" en "verslagen van de NGO en andere onafhankelijke groepen", zonder dat hij precies uiteenzet over welk verslag(en) hij het heeft en zonder dat hij enig document dienaangaande aan zijn verzoekschrift toevoegt.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

*Immers, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u, zelfs van voor uw terugkeer naar Afghanistan in 2010, steeds in **Kaboel** gewerkt heeft en er het overgrote deel van uw tijd verbleef (CG 1 p.4-6). Zo geeft u zelf aan dat u slechts om de één à twee maanden voor 2 à 3 dagen naar uw gezin in Baghlan terugkeerde, om vervolgens terug te keren naar Kaboel waar u uw werk en leven hervatte (CG 1 p.6, CG 2 p. 10). Ook nadat u uit het familiebedrijf stapte dat gevestigd was in Kaboel, startte u opnieuw in Kaboel een zelfstandig transportbedrijf op (CG 1 p.10). Aangezien u het grootste deel van uw leven in Kaboel leidde, tot aan uw vertrek uit Afghanistan, kan verwacht worden dat u naar Kaboel kan terugkeren.*

Uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat uw gezin over toereikende financiële middelen beschikt. Zo werd uw vader door uw schoonbroer aangezocht om zijn houthandel in Kaboel mee te investeren (CG 1 p.5), omdat geweten was dat jullie geld hadden (CG 2 p.4) aangezien twee van uw broers in het buitenland werkten (Londen, Saoedi-Arabië) en uw vader in Haripur gewerkt had (CG 2 p.4). De houthandel die u en uw familie samen uitbaten was verdeeld in aandelen, u en uw vier broers en moeder bezaten samen voor 3.000.000 Afghani (= ongeveer 35 500 EUR, zie administratief dossier) aan aandelen in het bedrijf. Toen u het bedrijf verliet om een zelfstandige zaak als chauffeur te starten, kreeg u daarvoor een uitstapvergoeding bij het familiebedrijf ter waarde van 6.300 dollar (CG 2 p.4-5). Via uw sociaal netwerk kon u ook meteen als zelfstandig chauffeur aan de bak bij een kartonfabriek die naast uw voormalige houthandel gelegen was (CG 2 p.9, p.10).

*Over uw precieze inkomsten als chauffeur blijft u eerder vaag, met de uitleg dat u als zelfstandige geen vast inkomen had (CG 2 p.5). U verklaarde echter wel dat u als chauffeur 'goed verdiende', en zelfs beter verdiende dan uw collega's fabrieksarbeiders (CG 2 p. 11). Gevraagd of uw familie makkelijk kon overleven van wat u verdiende antwoorde u bovendien: "ja, zeer goed" (CG 2 p.5). Hoewel u deze verklaring vervolgens relativeert door er op te wijzen dat zij minder afhankelijk waren van uw inkomen daar zij voornamelijk leefden van de landbouwopbrengst die uw oudste broer genereerde op jullie familiegroonden aldaar (*Ibid.*), en hun welvaart bijgevolg deels afhankelijk is van het verblijf van uw gezin in Baghlan, moet toch gewezen worden op het feit dat uw oudste broer slechts de laatste twee jaar voor uw vertrek landbouwer was in Baghlan en hij voordien steeds samen met u in de houthandel in Kaboel werkte (CG 2 p.3). Ook toen slaagde uw familie er kennelijk in om rond te komen met de beschikbare geldelijke middelen, zonder dat zij op natura konden terugvallen.*

Voorts zij opgemerkt dat uw verklaringen over uw huisvesting in Kaboel weinig overtuigend zijn. Gevraagd waarom u zelf geen onderkomen huurde in Kaboel verklaarde u dat de huurprijzen in Kaboel te hoog zouden zijn en noemt de prijs van 350 à 400 dollar (CG 2 p.6). Uit informatie beschikbaar blijkt dat huurprijzen in Kaboel-centrum inderdaad kunnen oplopen tot 400 dollar voor een appartement met 3 slaapkamers, maar dat de huurprijzen buiten het centrum van Kaboel (u verbleef in Nasaji, district Bagrami, aan de rand van de stad, CG 1 p.19) veel lager uitvallen, ongeveer 200 dollar voor een

appartement met drie slaapkamers (zie informatie toegevoegd). U brengt niet op overtuigende wijze aan dat u financieel niet in staat zou zijn om uw gezin te huisvesten in Kaboel.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw collega- fabrieksarbeiders in Kaboel woonden en kennelijk niet genoodzaakt waren te overnachten in de fabriek, zij beschikten wel over huizen (CG 2 p. 10-11), hoewel u verklaarde dat zij het met minder financiële middelen dienden te rooien dan u (CG 2 p.11). Gevraagd of u zich dan ook niet in Kaboel zou kunnen vestigen, wierp u slechts tegen dat u 'uw grond in Baghlan dan mogelijk zou verliezen aan warlords of andere familieleden' (CG 2 p.11-12). Nochtans blijkt uit het geheel van uw verklaringen dat uw broers en moeder nog in Baghlan verblijven en jullie gezamenlijke grond bewonen en bewerken (CG 1 p.7, CG 2p.11-12), en gaf u bovendien al te kennen dat andere familieleden van u die nabijgelegen gronden bezitten maar zelf sinds jaar en dag in het buitenland verblijven, hun grond kunnen verpachten en hiermee een extra inkomen vergaren (CG 2 p. 11, CG 1 p.11, 17). Uw bewering dat u aan kapitaal zou verliezen indien u zich permanent zou hervestigen in Kaboel vindt dan ook geen grond. Integendeel, niets belet u een gelijkaardige pachtregeling uit te werken voor uw grond in Baghlan, waardoor u juist extra inkomsten zou kunnen verwerven.

Ten slotte stelt het CGVS vast dat u, gelet op uw profiel, uw voorgeschiedenis en banden met de stad, als jonge Afghaan in staat moet zijn werk te vinden in Kabul. U heeft een scholing tot de negende graad en spreekt naast uw moedertaal Pashtou ook Dari, Urdu en wat Engels (CG 1, p. 9), u beschikt over een rijbewijs en ruime ervaring als zelfstandig zaakvoerder.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van oorsprong - maar in de regio van uw gewoonlijk verblijf - opnieuw in uw levensonderhoud te voorzien."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Bijgevolg wordt de hiervoor geciteerde correcte en pertinente motivering uit de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER